

til at finde det Søl, som vor Krigsbestyrelse fremdeles synes at ville vedblive at koste os. Jeg kan ikke Andet end beklage, at alle de Forslag, som gjøres fra Thingets Side om Indskrænkninger og Besparelser i saa Henseende, finde, saa lidet velvillig Imødekommen fra den ærede Ministers Side, at han egentlig kun stadigt og med en stor Udholdenhed bliver ved at gjentage sine Forlangender. Han hører, saa at sige, aldrig paa vore Bønner om Besparelser, aldrig paa vore Grunde, hvorpaa vi negte de af ham begjærede Penge; han vedbliver blot sine stereotype Begjæringer om Penge, giver os forskjellige Meddelelser, men Penge, Penge, Penge løber det bestandigt ud paa, han vil ikke høre tale om Indskrænkninger. Men jeg paastaar, at, naar vi blive ved paa denne Maade at helde Landets Pengemidler i dette bundløse Rår, bliver der tilsidt Intet tilbage.

Da Ingen mere begjærede Ordet, fattedes Beslutningen angaaende Krigsministeriet 20 (See Anhang B Sp. 970) under Afstemning og vedtoges med 53 Stemmer mod 1.

Derefter fattedes Sagens Overgang til 2den og sidste Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 71 Stemmer.

Ændringsforslag indtrævedes i Bureauctil anden Dags Middag.

Efter Dagsordenen gif man derpaa over til Forespørgsel af Rigsdagsmændene for Maribo Amts 5te Valgkreds til Justitsministeren.

R. Olfen: Naar jeg har tilladt mig at stille nærværende Forespørgsel om en Reform i Skifstellovgivningen, navnlig hvad Sportelreglementet og Skifsteforvaltningen angaar, til den høitagtede Justitsminister, saa er det, fordi jeg, og mange, med mig, kunde ønske at vide, naar vi i den Retning kunde vente et Lovforslag fra den ærede Ministers Side, og paa Grund af den Petition, jeg har havt den Ære at indbringe her i Thinget, som ogsaa fordi jeg

fra saa mange andre Sider er opfordret til at bringe denne Sag paa Bane, og endelig fordi jeg sely har havt Leilighed til at see de Misligheder, som hist og her have fundet Sted under Behandlingen af Dødsboer, er det, at jeg har troet ikke at kunne forsvare at lade denne Sag hvile længere. Jeg skal ikke nægte, at Forordningen 21de Mai 1845 jo indeholder en Deel gode Bestemmelser med Hensyn til Arvetagen i de forskjellige Slægtled; men det forekommer mig dog, at man, ved at betragte den hele herhen hørende Lovgivning, ligesom saaer en Fornemmelse af, at den lovgivende Magt ligesom har gjort sig formeget gjældende, har, om jeg maa bruge et saadant Udtryk, villet regjere for meget og i Stedet for at stille sig paa Sagens eget Standpunct, har den, efter min Formenting, skilket sig paa et uretmæssigt og urigtigt Standpunct, og derfra givet Bestemmelser, som endogsaa, forekommer det mig, synes at være lidet stemmende med Retssædighed. Staten synes nemlig at have betragtet Dødsboer og Skifteboer som Indtægtskilder for sig selv, og som et Middel til at lønne Embedsmænd med, hvilket forekommer mig at være urigtigt. Deresom Skifteboer virkelig skulle trænge til Statens Control og Forsvar, og der derfor skulde svares nogen Afgift som Bederlag, saa burde dette kun være som et Bederlag og ingen egentlig Indtægtskilde, og, dersom Embedsmændene skulle have Arbejde med Skifteboer, og altsaa nyde Betaling derfor, saa er det rimeligt, at dette kun burde være en Godtgjørelse for det Arbejde, de virkelig udføre, og ikke nogen egentlig Erstatning for hvad de ellers muligens maatte mangle i Indtægter af deres Embede. Saaledes forholder det sig imidlertid ikke, og derved er Skifteforvaltningen bleven en temmelig dyr Forvaltning, hvilket har vaft megen Misforholdelse hist og her i Landet, og tillige et stærkt og levende Ønske om en Forandring i Samme. Iøvrigt forekommer det mig ogsaa at være underligt, og har noget ligesom Saarende og Stødende ved sig, at Staten og dens Embedsmænd skulle søge deres Indtægter af Undersaatternes Sorg; thi det er dog ganske almindeligt, at, hvor der er Dødsfald, hersker der ogsaa gjerne Sorg, og mangen Saa